

4. Ekümenik Konsilde yer alan Aziz Pederleri ve Pisidia & Pamfilya bölgelerinde faaliyet göstermiş olan Azizleri anma ayinleri

Azizler ve Azizlik (18.7.2021)

Günlük ibadetimizde, en başta İsa Mesih'in pek Kutsal Annesi Meryem Ana olmak üzere, sıklıkla Kilisemizin Azizlerini zikrederiz. Ayin'i icra eden din adamının sözleri şu şekildedir: "Tamâmen kutsal, lekesiz, ziyâdesiyle mübârek, izzetli Hanımefendimiz Allahdoğuran ve dâima bâkire Meryem ile bütün Azizleri anarak, kendimizi, birbirimizi ve bütün ömrümüzü Mesih Allah'a emânet edelim." Ortak ibadetimizde Aziz'leri anar, onları onurlandırmak için ilahiler okuruz, aynı zamanda Tanrı'ya şefaathetmeleri için Azizler'e yakarışlar da okuruz. Ayrıca yıl boyunca her gün Azizleri anarız. Hatta bazı günler binlerce Aziz 'i anarız. Tıpkı bugün 15 binden fazla Pisidya ve Pamfilya Aziz'inin ve 4. Ekümenik Kadıköy Konsil'ine (M.S. 451 yılında) katılan 630 Aziz Peder'i andığımız gibi.

Bildiğimiz üzere göklerdeki Azizler bizim için Allah nezdinde aracı olurlar, hayranlık uyandırıcı bir şekilde şefaathetleriyle bize yardım ederler. Aynı zamanda hayatları ve günümüze kadar ulaşan sözleriyle, İncil öğretilerinin, bazılarının iddia ettiği gibi, "başarılması imkansız" değil, uygulanabilir öğretiler olduğuna bize teminat verirler. Her insan, isterse, iyi ve sürekli bir çabayla öğretileri uygulayabilir ve Azizlerin azizliğe kadar ulaşan yolunu takip edebilir.

Öncelikle "Aziz" kelimesinin ne anlama geldiğine bir bakalım.

Hem Eski hem de Yeni Ahit'te Tanrı, aziz/kutsal olarak adlandırılır. "Dört yaratıktan her birinin altışar kanadı vardı; içleri de, dışları da gözlerle doluydu. Gece gündüz durmak dinlenmek bilmeden şöyle diyorlardı: "Kutsal, kutsal, kutsal Rab Tanrı, Her Şeye Gücü Yeten. Var Olan, Var Olmuş ve Gelecek Olan." (bkz. Vahiy 4,8). Tanrı en önemli ve en başta gelen Kutsaldır ve kutsallığın kaynağıdır. Tanrı, özgürce O'nunla birlik içinde olmayı isteyen herkese kutsallığı aktarır. İnsan tek başına, Kurtarıcı İsa Mesih olmadan, ne kadar çabalarsa çabalasın hayatında ne kadar çok fedakarlık yaparsa yapsın kutsal, yani aziz olamaz. İşte bu yüzden Tanrı her insanı, O'na bağlanması, ve O'nun İlahi Lütfundan güç alarak aziz olmak için mücadele etmeye davet ediyor. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Kutsal olun, çünkü ben kutsalıyım. (1. Petrus, 1,16).

İşte tam da bu amaçla, Kutsal Tanrı, Kutsal Kilisesini kurdu; kurdu ki Sakramentler ve başka araçlar yoluyla sağladığı kutsallaştırıcı Lütfuyla müminleri kutsasın. Bilindiği üzere mümin, Kutsal Vaftiz yoluyla iblisin hakimiyetinden çıkar, İsa Mesih'in Kutsal Kilise'sinin bir üyesi olur ve Kurtarıcı İsa ile birleşir: Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız (bkz. Galatyalılar 3,27). Mümin, "kötü olandan" ayrılıp İsa Mesih'e sarıldığına göre ve artık Tanrı'ya ait olduğuna göre artık Yeni Ahit'te "aziz/kutsal" olarak adlandırılır. İşte bu yüzden Elçi Pavlus, Roma, Korint gibi bazı şehirlerin hıristiyanlarına yazdığı mektuplarda, onları "aziz/kutsal" olarak

adlandırır, örnek olarak: “Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi atanan ben Pavlus ve kardeşimiz Timoteyus'tan, Ahaya'nın her tarafındaki tüm kutsallarla Korint'te bulunan Tanrı'nın topluluğuna selam!” (bkz. 2. Korintliler 1,1).

Elbette birinin Tanrı'nın kutsallığına iştirak etmesi için tek başına Vaftiz yeterli değildir, hiçbir dönemde de yeterli olmadı. Müminin, Kilisenin aktif bir üyesi olması gerekir, yani Ortodoks Doktrinlerine sadık kalması, Kilise'nin kutsallaştırıcı Sakramentlerine iştirak etmesi ve Kutsal İncil'in bize öğrettiği şekilde yaşamak için mücadele etmesi gerekir. Müminin hayatı, Romalılar 12,1 de bahsedildiği gibi olmalı: “Bunun için ey kardeşler, Tanrı'nın merhameti uğruna size yalvarırım: kendinizi Tanrı'ya diri, kutsal ve O'nu hoşnut eden bir kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur.” ve “uluslar, Kutsal Ruh'la kutsal kılınarak Tanrı'yı hoşnut eden bir adak olsun” (bkz. Romalılar 15,16). Daha sonra Elçilerin İşleri (12,26) bize, Kilise'nin üyelerine “hıristiyanlar” denmeye başlandığı bilgisini verir.

Böylece “Aziz” terimi, ikinci yüzyıldan itibaren, sadece Kilisede önemli bir yer edinmiş belirli kişilere layık görülmeye başlandı. “Aziz” unvanının layık görüldüğü ilk kişiler “İman Şehitleriydi”.

Ayrıca İsa Mesih'e olan imanlarını ikrar (açıkça kabul) ettikleri için zulüm ve işkence gören ama hayatta kalan “İman İkrarcıları” da “Aziz” unvanını ilk alanlar arasındaydı. Zulümlerden sonra, örnek münzevi hayatları ve hayatlarındaki kutsallıkla öne çıkan başka insanlara da da “aziz” unvanı verildi. Daha sonra en üst seviyede “Tanrı'nın insanları” olarak yaşayan ve Kilise'ye büyük hizmetler sunan başka insanlara da verildi bu unvan.

Yüzyıllardır süregelen Kilise usulüne göre “Azizlere” bu unvanları, azizlikleri tartışmasız göstergelerle, her eleştiriye cevap verebilecek düzeyde ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde belli olduktan sonra Tanrı'nın Kendisi tarafından verilir. Bu göstergeler, “Aziz'in” hayatı süresince ya da “uyuduktan” sonra, şefaati ile gerçekleşmiş mucizeler ve Aziz'in naaşından geri kalanların yaydığı hoş kokudur.

Ortodoks geleneğine göre Azizlerin Aziz olarak ilan edilmeleri, ruhani dini liderlerin (kilise çobanları) ve onlara tâbi olan Kilise cemaatlerinin genel Kilise bilinci ile olur. Son yüzyıllarda Kilise'nin bütün müminlerinin bu ortak bilincini, Patrikhane özel bir genelgeyle resmileştirir.

Sevgili kardeşlerim, bugün andığımız Azizler, Kilisemizin diğer Azizleri gibi, kutsal hayatlarını örnek almamız ve bu uğurda sürekli mücadele etmemiz için bizi teşvik ediyorlar. Azizlerimiz ayrıca İsa Mesih'i, gerekirse uğruna kendi hayatımızı feda edecek kadar çok sevmeye kararlı olmamız konusunda da bizi teşvik ediyorlar.

“Bütün Azizleri anarak, kendimizi, birbirimizi ve bütün ömrümüzü Mesih Allah'a emânet edelim. Amin.”